

ZİNÂNIN KÖTÜLÜĞÜ*

Eüzü bi'llâhi mine's-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn...

Hamden kema yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Muhammedini'l-mustafa ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû biihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعَ وَالْأَرْضِينَ السَّبْعَ وَالْجِبَالَ
لَتَلْعَنُ الشَّيْخَ الزَّانِي وَإِنَّ فُرُوجَ الزُّنَاةِ لَيُؤْذِي
أَهْلَ النَّارِ نَتْنُ رِيحِهَا

(البزار عن بريدة)

RE. 100/11 (Inne's-semâvâti's-seb'a, ve'l-

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

aradîne's-seb'a, ve'lcibâle, letel'anü şeyha'z-zâni; ve inne fürûce'z-zünâti, leyü'zi ehle'nnâr; netnü rîhuhâ.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve sevgili, kıymetli ve muhterem kardeşlerim.

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şeriflerini müzakere etmek, okumak, anlatmak, dinlemek, tefeyyüz etmek üzere toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadis-i şeriflerin okunmasına geçmeden önce, Peygamber SAS Efendimiz'in ruh-u pakine ve onu âline, ashâbına, etbâına, ezvâcına, evlâdına, ihvânına, ahibbına, sâdât ve meşayih-ı turuku aliyyemiz, evliyâullah ve mürşidîn-i kâmilin-i mükemmilîn ve meşâyih-ı vâsılînimizin ruhlarına; ve cümle evliyaullahın, Salihlerin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücâhidlerin ruhlarına; cümle hayır hasenat sahiplerinin, camimizin banisi İskender Paşa'nın, kesesini açıp Allah rızası için, Allah yolunda müslümanlara hizmet için masraf edenlerin ruhlarına; hassaten beldemizin medar-ı iftiharî Yuşâ AS'ın, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri'nin ruhlarına;

Kitabını okuduğumuz şeyhimiz Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin Efendi Hazretleri'nin ve

kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zâhîdî Bursevî Hocamız'ın ruhuna;

Uzaktan yakından bu dersleri dinlemeye gelmiş olan siz sevgili ve değerli ve kıymetli kardeşlerimin ahirete göçmüş olan bütün müslüman ecdâd u ceddât, ihvân u ehevât, evlâd u zürriyât, akraba u taallûkatlarının, ahbablarının, sevdiklerinin, gönüllerinden geçirdiklerinin, dilediklerinin ruhlarına hediye olsun diye; sair mü'minîn ü mü'minât, müslimîn ü müslimât ve sâlihîn ü sâlihâtın da dereceleri üzere ruhlarına Mevlamız ikram eylesin, ruhları şad olsun, kabirleri nur dolsun, makamları a'la olsun diye;

Bizler de Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayalım, hayırlı işler işleyelim, faideli faaliyetlerde bulunalım, ömrümüzü Rabbimiz'in rızası yolunda geçirelim de huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım diye, ruhlarına bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerif* okuyalım öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Yaşlı Kimsenin Zinâ Etmesi

Okuduğumuz hadis-i şerif, Râmûzü'l-Ehâdîs hadis kitabımızın 100. sayfasının 11. hadis-i şerifidir. Oradan 101. sayfaya geçeceğiz sonra.

Bu hadis-i şerif, zinâ ile ilgili bir hadis-i şeriftir ki insanın gönlüne korku salıyor, dehşet veriyor. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

¹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.V, s.315, no:13005; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.321, no:6394.

إِنَّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعَ وَالْأَرْضِينَ السَّبْعَ وَالْجِبَالَ
لَتَلْعَنُ الشَّيْخَ الزَّانِي وَإِنَّ فُرُوجَ الزُّنَاةِ لَيُؤْذِي
أَهْلَ النَّارِ نَتْنُ رِيحِهَا.

(البزار عن بريدة)

RE. 100/11 (*Inne's-semâvâti's-seb'a, ve'l-aradîne's-seb'a, ve'lcibâle, letel'anü şeyha'z-zâni; ve inne fûrûce'z-zünâti, leyü'zi ehle'nnâr; netnü rîhuhâ.*)

(*Inne's-semâvâti's-seb'a*) “Yedi kat semâ, yedi semâ, (*ve'laradîne's-seb'a*) ve yedi kat yer...” Yâni ayağımızın altındaki yedi kat yer, başımızın üstündeki yedi kat sema; (*ve'l-cibâle*) ve dağlar, (*letel'anü şeyha'z-zâni*) ihtiyar zinâkâra lanet ederler.”

(*Ve inne fûrûce'z-zünâti*) Zünât, rumât gibi zaniler demek. Cemi mükesser. “Zânîlerin tenasül cihazları, (*leyü'zî*) veyahut (*leyüezzi ehle'n-nâr*) cehennem ehlini kendi azaplarının üstünde ayrıca ezâlandırır. (*Netnü rîhuhâ*) Zanilerin tenasül uzuvlarındaki çirkin koku, cehennemdeki azap görmekte olan cehennemlikleri, pis kokusu ayrıca ezâlandırır. O kadar pis kokar bunların uzuvları, tenasül cihazları...”

Şimdi aziz ve muhterem kardeşlerim! Biraz izahat verelim:

Arapça'da genç insana *şâbb* derler. Elifli ve be harfi şeddeli; *şâbbun*. Genç demek. Çocuksa *tıfl* derler. *Etfal* çoğulu gelir. *Tıfl*, küçük

çocuk, *şâbb* biraz büyümüş çocuk, delikanlı, genç demek. Yiğit diyoruz, Türkçesi yiğittir veya delikanlı demişler. Biraz duyguları coşkun olduğu için o ismi vermişler. Kanı biraz delişmen, şarıl şarıl damarlarında dolaşıyor, fıkır fıkır yerinde duramıyor filan.

Şabb genç demek, *şeyh* yaşlı demek. *Şeyhûhet*, yaşlılık demek. Araplar bugün gittiğiniz zaman Arabistan'a, yaşlı bir kimse ise *yâ şeyh* derler. Ey muhterem, yaşlı kimse falan demek. Birisine, böyle yaşlı kimselere hitap ederken *yâ şeyh*. Yâni adam tarikat şeyhi olduğundan, eli tesbihli olduğundan değil; yâni yaşlı demek. Manası şeyhin yaşlı demek.

Umumiyetle herhalde insanın tarikat şeyhi olması da epeyce seneler geçtikten sonra, eğitimden sonra, saçına sakalına ak düştükten sonra olduğu için de tarikatın başındaki kimseye de şeyh denmiş bizim memleketimizde. Araplar ona şeyhu't-tarika, tarikat şeyhi derler. Öteki ihtiyar manasına gelen şeyhten ayrılсын diye. Tarikatın başkanı manasını belirtmek için, şeyhu't-tarika derler. Hâze'l-eh, şeyhu't-tarika. Bu adam, bu kardeşimiz, bir tarikat şeyhidir filan derler takdim ederken, öyle söylerler.

Ama normal olarak, meselâ Kur'ân-ı Kerim'den ayeti hatırlayalım:

Musa AS, Firavun'dan kaçıyor. Geliyor Şuayip AS'ın diyarına. İlk geldi yabancı bir diyara. Bakıyor, yalakları falan olan bir çeşmeden çobanlar sürülerini suluyorlar. Sürüler geliyor,

suları içiyorlar, gidiyorlar; öteki çobanın sürüsü geliyor, o içiyor, gidiyor filan... Arka tarafta iki tane böyle başörtülü, mübarek kızlar, şöyle utangaç duruyorlar. Musa AS bakıyor, öteki çobanlar geliyor gidiyor, geliyor gidiyor, geliyor gidiyor... İnsaf edip de siz de koyunlarınızı sulayıverin diyen yok bu kızcağızlara...

Acıyor, Musa AS. Allah'ın peygamberi. Ama henüz daha peygamberlik o sırada gelmiş değil ama gene peygamberler masumdur. Yâni ne demek? Günahlardan korunmuş, Allah'ın hıfz-ı himayesinde olan yüksek şahsiyet.

Nerede yetişti Musa AS? Sarayda yetişti, saraylı. Görgülü, terbiyeli, nazik, kibar bir insan. Dünya görgüsü var, sarayda yetişti. Her türlü adamı biliyor. Yanlarına yanaştı:

مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّى يُصْدِرَ الرِّعَاءُ
وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ

(القصاص: ٢٢)

(*Mâ hatbukümâ*) “Sizin isteğiniz, dileğiniz nedir?” Niye bu kenarda duruyorsunuz diye onlara acıdı, sordu. Yardım etmek istiyor yâni.

(*Kâletâ*) Dediler ki: (*Lâ nuskî*) Bizim hayvanlarımız var, onları sulayamıyoruz bu çeşmede; (*hattâ yusdire'r-riâu*) öteki çobanlar hepsi sulayıp işini bitirip gitmedikçe, biz buraya hayvanlarımızı sokup sulayamıyoruz. Bu kalabalığın içine giremiyoruz. Kenarda böyle bekliyoruz. (*Ve ebûnâ şeyhun kebîr*) babamız

da büyük bir ihtiyardır.” (Kasas, 28/23)

Şeyh, ihtiyar manasına yâni. Yâni kebir, yaşı çok bir ihtiyardır.

Ne yapıyor Musa AS?

“—Açılın bakalım, yol verin, durun, ayıptır, günahtır!” ne dedi bilmiyoruz ama gözümüzün önüne gelebilir.

Onların yerine hemen Şuayb AS’ın sürüsünü sulayıveriyor. Şuayb AS’ın sürüsü ev erken varıyor.

Şuayb AS soruyor:

“—Kızlarım, yavrularım. Siz bu sefer erken geldiniz, bu kadar erken gelmezsiniz. Öteki cadalozlar veyahut neyse artık öteki çobanlar size fırsat vermezdi. Bu sefer erken gelişinizin sebebi ne?”

Diyorlar ki:

“—Bir kibar zat geldi, bize yardımcı oldu, bizim yerimize koyunlarımızı erkekçe, erkeklerin arasına girip işi becerdi, koyunlarımızı suladı.”

“—Çağırın onu!” diyor.

Böylece bir peygamber olan Şuayb AS’a, bir peygamber olacak olan Musa AS geliyor. Nedir bunlar hepsi? Kaderin cilvesi. Allah CC, Firavun’dan kurtarıyor Musa AS’ı. Kaçıyor Firavun’un yanından. Delikanlı, yakışıklı, boylu-poslu, kıvrırcık saçlı, biraz asabi filan.

Birilerini ayırmak istemiş. Yardım istiyor birisi. Ayırırken bir tanesine bir yumruk vurmuş, ölmüş. Yâni yumrukta bir vuruşta öldürmüş.

Güçlü kuvvetli... Öldürmek istemezdi de oldu işte böyle, kader.

Ondan sonra da kaçıyor Firavun'un diyarından. Allah kaçirtıyor. Nereye gidiyor? Firavun'un sarayında besleten Allah, şimdi manevi terbiye için bir yere götürüyor onu. Şuayb AS ile buluşturuyor. Şuayb AS ona bakıyor ki tabii kim bilir Allah'tan ne bilgiler geliyor. Kızıyla evlendiriyor. Damat yapıyor kendisine. Damat olarak Musa AS'ı yetiştiriyor. Bir peygamber, bir peygamber olacak insanı yetiştiriyor.

Sonra Musa AS'a peygamberlik gelince, Allah emrediyor. Kaçtığın Firavun'a git bakalım şimdi. Cezalandırarak diye kaçtığın Firavun'a git bakalım, Allah'ın emirlerini tebliğ et! Seni görevlendirdim diyor.

Musa AS diyor ki:

“—Yâ Rabbi, benim dilim biraz kekemedir. Heyecanlandığım zaman biraz konuşmamda zorluk vardır, onu gider. Kardeşim benden daha güzel konuşur, fasih lisanlıdır. Onu da benim yanıma destekçi olarak gönder ya Rabbi!” diye arz ediyor Mevlâsına.

Allah-u Teâlâ Hazretleri de Harun AS'ı da Musa AS ile beraber oraya gönderiyor. Firavun'a gidiyorlar. Firavun suçlu diye takip ettirdiği, kaçmış olan insanı bu sefer karşısında görüyor. Onlar da diyorlar ki:

“—Evet, biz böyle bir suç oldu, kaza oldu. Gitmiştik, şimdi de Allah bize peygamberlik verdi. Sana bildireceğimiz şeyler var. Allah'ın emirleri şunlardır, Allah'ın emrini tut!” diyor.

Firavun ile mücadeleleri oluyor. Sonunda biliyorsunuz, mucizeleri görünce Firavun'un sihirbazları filan hepsi Musa AS'a, iman ediyorlar.

Ama ne diyor kızlar?

“—Biz sürülerimizi sulayamıyoruz, bütün çobanlar işini bitirip ayrılmadıkça... (Ve *ebûnâ şeyhun kebîr*) Babamız ihtiyar bir kimse...” diyorlar. Şimdi buradaki *şeyh* kelimesini izah etmek için söylüyorum. Yâni *şeyh* demek, ihtiyar demek.

Yedi kat gökler ve yedi kat yer ve dağlar, (*letel'anü şeyha'z-zâni*) zina eden yaşlı kimseye lânet eder. Yâni buradaki şeyhi tarikat şeyhi anlamayın diye Kur'ân'dan ayetler getiriyorum, zamanımızdan misaller getiriyorum ki, aman ha böyle anlamayın, yanlışlık olmasın diye. Onun için bu bilgiyi veriyorum.

Şimdi zina günahtır. Tamam. Haramdır, büyük günahtır; ama yaşlının, yaşlanmışın zinası çok çok daha feci, çok çok daha fecaat, rezalet bir şeydir.

Neden? Çünkü artık bunun adam olması lazım! Bu yaşa geldi, aklını başına toplaması lazım bu herifin... Hala aklını başına toplamamış da bir ayağı çukurda, mezarın kokusu gelmeye başlamış, ölümün işaretleri belirmiş; saç-sakalı ağarmış... Sakalı varsa, yoksa, neyse... Ama halâ Allah'a isyanda, büyük günah işlemekte perva göstermiyor. İşte buna yedi kat gökler, yedi kat yeryüzü, yerin altı ve dağlar lanet eder.

Bu zina edenler cehenneme atılacaklar ama,

cehennemde tenasül uzuvlarından çıkan pis koku, öyle bir pis koku ki cehennem ehli ayrıca ondan rahatsız olacaklar. Cayır cayır yanıyor adamlar, türlü türlü azapla azap görüyor cehennem ahalisi... Bir de bunların kokularından mahvolacaklar.

Bilmiyorum, çirkin kokunun ne kadar fena bir şey olduğunu. Herhalde hayatınızda koklamışsınızdır. Adam Erzurum'dan yün çorabını giyiyor. İstanbul'a kadar çıkartmıyor. Simsiyah olmuş çorap, sırlıklam ıslanmış çorap. Ayağının bütün suları akmış çoraba... Öyle bir kokuyor ki otobüstekiler duramıyorlar.

Adam o kokulu çorabıyla geliyor camiye; lappada lappada, lappada lappada, lappada lappada... Allah-u ekber, namaza duruyor. Yanındakiler mahvoluyor. Arkasındaki daha çok mahvoluyor. Yandım Allah, öldüm Allah, sen sabır ver ya Rabbi!.. Burnunu direği kırılacak gibi oluyor. Camiden kaçacak, kaçamaz. Cami sevaplı bir yer. Ama adamın çorabı mahvediyor.

Doğru mu bu? Doğru değil!.. Neden? Camide cemaati rahatsız edecek kokuyla camiye gelinmez.

Sarımsak soğan yemiştir bile gelmeyin diyor Peygamber Efendimiz. Bu kokulu nebatları, otları yediğiniz zaman camiye gelmeyin diyor. Neden? Sen yedin, afiyet olsun ama yanındaki rahatsız olur diye. E bir de şimdi bu çorabını kimse çalmaz ya, merak etme! O çorabı kim çalacak? Çıkar, dışarıdaki parmaklıklara... Yık orada, su bol, şarıl şarıl. Su kıtlığı yok, as! Sen

içeriden dışarı çıkıncaya kadar kurur o...

Yâni burada değil, her geldiğin yerde yapabilirsin bunu. Erzurum'dan buraya gelinceye kadar yün çorap çıkartılmaz olur mu, tertemiz olur. Sen de çıplak ayakla gel, ne olur? Daha iyi olur. Tertemiz, gıcır gıcır yıkarsa ayaklarını, tertemiz... Ondan sonra gelirsın, kimsenin burnunun direği kırılmaz, kimsenin hakkı geçmez. Kötü koku... Teke mesela kötü kokar, teke. Çok kötü kokar, dayanılmaz. Bazı insanlar terler, teri çok fena kokar. Bazısının koltuk altı terlediği zaman çok çirkin kokar. Ne yapmak lazım? Kılları kazımak lazım, yıkamak lazım, temizlenmek lazım. İslam temizlik dini. Şimdi muhterem kardeşlerim!.. Yâni yıllar geçmiş de ihtiyarlamış da uslanmamız. Bu daha fena, bunun cezası daha büyük oluyor. Tabii hepsinin cezası var. Gencin de cezası var, yaşlının da cezası var. Allah cümle Ümmet-i Muhammed'i ve evlâtlarını günahların her çeşidinden ve bu gûnahtan korusun.

b. Gözler de Zinâ Eder

Şimdi Peygamber Efendimiz SAS'in bir hadisi daha var muhterem kardeşlerim! Peygamber Efendimiz diyor ki:²

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.412, no:3912; Taberânî, *Mu'cemü'lKebîr*, c.IX, s.134, no:8661; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.246, no:5364; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.394, no:384; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.311, no:1956; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.VI, s.211, no:2282; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliya*, c.II, s.98; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.344, no:8520; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.267, no:4419; Beyhakî, *Şuabü'l-İmân*, c.IV, s.365, no:5428; Beyhakî, *Sünenü'lKübrâ*, c.VII, s.89, no:13289; Begavî,

الْعَيْنَانِ تَزْنِيَانِ وَالْيَدَانِ تَزْنِيَانِ

(حم. طب. عن ابن مسعود)

(*El-aynâni tezniyân*) “İki göz zina eder.” Neden? Namahreme bakar, düşünür, günaha girer. (*Ve'l-yedân tezniyân*) “İki el de zina eder.” Neden? Eliyle tutar, o tutma elin zinası olur.

Hiz. Osman RA'ın kerametini okumuşsunuzdur, söylemişimdir evvelki vaazlarda... Emirü'l-mü'minin Hiz. Osman ibn-i Afvan-ı Zinnureyn yanına gelen bir zata bakıyor:

“—Allah Allah, ben senin gözlerinde zina izleri görüyorum!” diyor.

Harama bakmış, göz zinası işlemiş. Gözünde iz belirmiş. Mübarek keramet yoluyla, sahabe olduğundan, Allah bildirmiş, anlıyor. Harama bakıp geldiğini anlıyor.

Harama bakmak göz zinasıdır. Gözler de zina eder, eller de zina eder. Neden? Tutmaması gereken eli tuttu mu, o zaman el de zina eder. Yâni o şehvânî duyguları eliyle hissediyorsa, eliyle zina etmiş olur.

İslâm'da kadının erkekle tokalaşması yoktur! Peygamber SAS Efendimiz, peygamber olduğu halde kendisine bey'at etmeye gelen erkeklerle musafaha ederdi de kadınlarla musafaha

Şerhü's-Sünneh, c.I, s.72; İshak ibn-i Râhaveyh, Müsned, c.I, s.116, no:30; Bezzâr, Müsned, c.II, s.473, no:8913; Tahâvî, Müşkilü'l-Âsâr, c.VI, s.213, no:2284; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.327, no:13062; Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.77, no:1799; Mecmaü'z-Zevâid, c.VI, s.390, no:10543; Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIV, s.382, no:14541.

etmezdi, el tutuşmazdı. Yaşlı olsa bile... Ne olursa olsun, kendisi peygamber; ama el tutuşmazdı.

İslâm'da kadının erkekle tokalaşması yoktur.

“—E şimdi var!”

İslâm yok da ondan. Gayr-i müslim adeti de ondan. Ne yapmamız lazım? İslami adetleri uygulamamız lazım, İslami olmayan adetleri yapmamamız lazım. Allah korusun, Allah saklasın, Allah kurtarsın, Allah ıslah etsin!..

Memleketimize bir sürü Hıristiyan adeti girmiştir. Hıristiyanlar bunu bilerek sokuyorlar. Müslümanlar da bilmeyerek yutuyorlar. Balık kancayı isteyerek yutar mı? Hayatına mal olacak, ama yutuyor. Neden? Bilmiyor. Bir şey sanıyor.

Maalesef Hıristiyan adetleri girmiştir müslümanların memleketlerine. Bizim memlekete de girmiş, Mısır'a da girmiş. Mısırlı hacı hanım, Mısırlı hacı efendiyle, iki aile buradan geliyor. Bir aile o taraftan geliyor, bir aile bu taraftan geliyor Harem-i şerif'te, ben de bakıyorum.

“—Es-selâmu aleyküm ve rahmetullah!” diyorlar birbirlerine. “Oooo, ehlen ve sehlen, keyfe haliküm, maşallah...”

Haremde iki tanıdık aile birbirini gördü, selâmlaşıyor. Kadın erkekle musafaha ediyor, tokalaşıyor; bir de şappada, şuppada yanaklarını değdirerek, kadın erkekle öpüşerek selâmlaşıyor. Bu hiç yok. Erkeklerde de yok bu... Erkeklerin de öpüşmesi yok.

Hoppala! Hem de hacca gelmiş Mısırlı yapıyor bunu... Daha bir de hacca gelmeyenleri var Kahire’de, bilmem nerede, Allah ıslah etsin... Hacca gelmiş, Harem-i Şerif’te, yâni Kabe’nin karşısında, karşılaştığı tanıdığıyla, şapur da şupur, yanak yanağa, yabancı erkekle kadın öpüşüyor.

Ecnebiye derler, yâni kendisine helal olmayan kimseye ecnebi derler. Tesettürlü olması lazım, *Selamün aleyküm* demesi lazım, nasılsınız, iyiyim demesi lazım, tamam. El uzatmak bile yokken, elle musafaha, ondan sonra da yanak yanağa... Ne oluyor? İnsanın yüreği parçalanıyor, neden? Gayr-i müslim adeti girmiş, farkında değil.

Medineli bir kardeşimiz var hanımıyla. Kahire’de bir büyük hafızın ziyaretine gitmiş. Bantlarını falan dinlediğiniz bir adam. Büyük bir hafız.

“—Es-selamu aleyküm efendim!” demiş. İngilizce de konuşabiliyor, Arapça da konuşabiliyor arkadaşımız.

“—Aleyküm selâm!”

“—Es-selamu aleyküm efendim!” demiş. İngilizce de konuşabiliyor, Arapça da konuşabiliyor arkadaşımız.

“—Aleyküm selâm!”

Musafaha, el öpme, neyse... Bizim arkadaşla, hafız musafahalaşmışlar. Bizim arkadaşın hanımı geride duruyor.

“—Gel kızım gel, ziyanı yok, ben senin baban sayılırım!”

Öyle şey olur mu?.. Babası olmak başka, babası sayılmak yok. İslâm'da öyle şey olmaz.

Yâni ne yapacağız?

“—İslâm'ın adeti böyledir kardeşim! Kadınla erkek musafaha etmez, tokalaşmaz, el sıkışmaz. Hele hiç öpüşmez, öpüşme hiç yok!” diyeceğiz. Öpüşüyorlar. Türkiye'de de öyle. Ben bakıyorum. Mesela beni bir komisyona seçmişlerdi Milli Eğitim Bakanlığı'nda. Gittik, bayan profesör, bay profesör karşılaşıyorlar, yanak yanağa... E ne oluyor? Allah Allah. Onun soyadı başka, bunun soyadı başka. Karı değil, koca değil, bilmem ne değil, ne oluyor yâni? Olmaz! E neden oluyor olmaması gereken şey? İslâm'dan uzaklaşıldığı için oluyor. Sonucu ne? Sonucu çok fena...

Buyrulmuş ki:³

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XI, s.48, no:3512; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.50, no:5114; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.75, no:1199; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef* c.V, s.313, no:19747; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.136, no:216; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.267, no:848; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.238, no:198; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.II, s.219, no:720; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LXVII, s.257; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXXIV, s.324, no:7653; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.13, no:2099; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef* c.V, s.322, no:19783; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.244, no:390; Abdullah ibn-i Mübârek, *Cihad*, c.I, s.89, no:105; Tâvus RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.447, no:8606; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.179, no:8327; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.451, no: 2965; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.478, no:17959; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.162, no:7824; Huzeyfe RA'dan.

Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.453, no:20986; Hz. Ömer RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.IX, s.10, no:24680; *Keşfü'l-Hafâ*, cII, s.240, no:2436; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.158, no:21776.

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

(د. عن بن عمر)

(*Men teşebbehe bi-kavmin fehüve minhüm*) “Bir kimse hangi kavme benzerse, o da onlardandır.” Kim bir kavme benzemeye çalışırsa, onlarla beraber muamele görür ahirette... Onların zümresine katılır, onların grubuna katılır, onlarla muamele görür. İslâm’da böyle şey yok. Ne yapacak? İslâmî adetleri yürüteceğiz, gayr-i İslâmî adetlerden kendimizi koruyacağız, gayr-i müslimlerden sakınacağız, gayr-i müslim kelimeleri bile kullanmayacağız.

Aksiyon, istasyon, atmasyon, bilmem ne... Televizyon, telefisyon... Bir sürü yabancı kelime dilimize girmiş, onları da kullanmak hoşta gidiyor. Yâni adam gururlanıyor.

“—Bak ben Avrupa kelimelerini çok kullanıyorum...”

“—Bu işte avantaj var.”

Avantaj ne demek? Faide... Niye faideyi kullanmıyorsun? Avantaj...

“—Rant getiriyor!” Rant ne demek? Kâr demek. Niye kâr demiyorsun, rant diyorsun?..

“—Koalisyon...” Koalisyon iş birliği, beraberce bir şeyi yürütmek demek. Yâni bütün kelimeleri sokmuşlar.

“—Peki bunlar masum bir olay mı?”

Değil!.. Bu olayın arkasında şeytanlık var, art niye var, maksat var. Adam yavaş yavaş, yavaş

yavaş; seni, beni kültürümüzden koparmak, kendi kültürüne katmak istiyor, eritmek istiyor. Entegrasyon diyorlar buna. Asimilasyon diyorlar. Gene yabancı kelimeler. Asimilasyon ne demek? Eritmek demek. Entegrasyon: uydurmak demek, kendisine uydurmak.

Müslüman kafiye uyar mı ya hu? Müslüman, müslümana uyar. Müslüman, Peygamber Efendimiz'e uyar. Neden biz burada hadis kitapları okuyoruz size? Raslllah'ın örfünü, adetini öğrenin, ona göre yaşayın diye.

Eller zina ederse toka edince, yanaklar ne yapar? Bir de sarılmak... Hopalla! O da nereden çıktı? O da Avrupa'dan geldi. Ne oluyor? Bir de düğünde dans var. Kalaycı kumun üstüne kabı koyar, böyle böyle yapar, yâni kalaylanacak kabın kirini pasını götürüyor. Ondan sonra kalayı sürecek, ateşte kalaylayacak. Kalaycının kalay yapacağı kabı temizlediği gibi, adam tvist yapıyor. Ne yapıyor? Dans yapıyormuş.

Sen yamyam mısın yâhu? Sen nereden geldin? Nereden ğrendin bu işleri? Nereden çıktı bu işler? Bizim padişahlarımız, dans ilk çıktığı zaman Fransa'da, oraya haber göndermiş.

Demiş:

“—Fransa'da öyle bir adet çıkartmışsınız. Kadın-erkek dans diye bir şey yapıyormuş, bundan sonra yapmayın!”

“—Pekiye efendim!” demişler.

Padişahtan korkmuşlar. Öyle edepsizlik yok! şimdi dans öğrenmek için dersaneleri var

Kızılay'da, Ankara'da, Sıhhiye'de, Çankaya'da. Buranın da hangi semtidir? İstiklal Caddesi'nde, bilmem neresinde, pek sevmediğim yerler oraları, gitmem. Dans dershanesi. Ne öğrenecek burada? Dans öğrenecek. Ramba, rumba, samba, tango... Doğru mu?... İvır, zıvır, bir sürü... Neymiş bunlar? Kadın-erkek vals, bilmem ne...

Bunların hepsi gavur adeti. Kim gâvur adetlerini uygularsa, gâvurlarla beraber, o zümreden olur ahirette... Onunla muamele görür. Kim bir kavmi severse, bir kavmin örfünü, adetini severse, ona göre ceza yer. Ne yapacağız hocam? İslam'a sarılacağız. Kur'ân- ı Kerim'e sarılacağız. Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine sarılacağız. Gâvur ve Hıristiyan ve gayr-i müslim ve gayr-i dinî, gayr-i ahlaki örfü, adeti; bulaşmışsa, farkına varınca terk edeceğiz.

Her şeyimizi kendilerine benzetmişler. Yemek yiyişimiz onlar gibi, selâmlaşmamız onlar gibi, düğünümüz onlar gibi, gelinliğimiz onlar gibi; olmaz!.. Tatilimiz onlar gibi. Hiç olmaz! Plajlar... Yâni bunları dedelerimiz şöyle mezardan kalksalar, görseler, ne yaparlar bize?

“—Allah Allah!.. Bu ne hal? İstanbul ne olmuş yâ, İzmir ne olmuş?” diye nasıl üzülmüşler.

Üzülüyorlar zaten, zaten üzülmüyorlar. Evlatların yaptığı günahlardan, kabirde anneler, babalar, dedeler üzülmüş, ezalanır, hadis-i şerifte böyle bildiriyor.

Yabancı kelime kullanmayacağız. Savaş ilan ediyoruz, yabancı kelime kullanmayacağız! Savaş

ilan ediyoruz, yabancı mal kullanmayacağız! Tamam mı?.. Savaş ilan ediyoruz, yabancı adet uygulamayacağız. Ne olacak? her şeyimiz müslümanca olacak. ben müslümanım. Benim oturmam böyledir, kalkmam böyledir, adetim böyledir, yemek yemem böyledir, evlenmemiz böyledir.

Bir düğün salonunda, kadın erkek karışık danslı bir düğün mü hayırlı-bereketlidir; bir camide dualı, hatimli bir düğün mü daha hayırdır? Hangisinden hayır-bereket olur? Her şeye dikkat edeceğiz aziz ve muhterem kardeşlerim!

İnsanları zinaya sürükleyen duygu çok kuvvetli bir duygudur. Kendisini tutamaz insan. Kendisini tutamaz... Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri'nin bir sözü gelecek şimdi. Söğütlüçeşme Camii'nde, tasavvuf sohbetleri yapıyoruz cumartesi günleri, akşam ve yatsı arasında. Orada geçen hafta, oraya kadar gelmedi. Diyor ki:

“—Arif, gözüne ve sözüne esir olmayan insandır. Yâni gözü harama bakmayan, dili haramı söylemeyen insandır. Evliyalık öyle olur. Harama baktı mı feyiz gider, sevap gider, bereket gider, dervişlik gider. Günaha girer insan, ariflik gider, takva gider.”

Onun için ne yapacak? Gözü yerde olacak. o kadar ince prensibleri var Nakşî Tarikatı'nın. Bir tanesi nedir? *Nazar ber kadem*: Gözü ayağında olmak prensibi. Bu ne demek? Gözünü haramdan korumak demek. İnsan etrafına baktı mı, o zaman harama gözü takılabilir. Ne yapacak? Pabucunun ucuna bakacak, gelin kız

gibi, utangaç, terbiyeli bir Müslüman kız gibi; müslüman erkek ayağının ucuna bakarak, gözü yerde öyle yürüyüp gidecek.

Etrafa bakmayacak. Neden? Bakmak da günah. Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا
فُرُوجَهُمْ

(النور: ٣٠)

(Kul li'l-mü'minîne yeğuddù min ebsàrihim ve yahfezù furûcehüm) “Mü'min erkeklere söyle ey Rasû'l-i Zîşânım, gözlerine sahip olsunlar, namuslarını korusunlar, harama kuşak açmasınlar!” (Nur, 24/30)

Ondan sonraki ayette de:

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ

(النور: ٣١)

(Ve kul li'l-mü'minâti yağdudne ebsàrihinne ve yahfazne furûcehünne) “Hanımlara da söyle, onlar da gözlerine sahip olsunlar, haram olan yerlere, kişilere bakmasınlar; namuslarını korusunlar, namuslarını pâyümâl etmesinler!” (Nur, 24/31) diye tavsiye, iki tarafa birden veriliyor. Bakmamak Allah'ın emri...

c. Gerçek Pehlivan Kimdir?

İkinci hadis-i şerif bugünkü dersimizdeki, 101.

sayfanın 1. hadis-i şerifi oluyor sırada.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّ الشَّدِيدَ كُلَّ الشَّدِيدِ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ
الْغَضَبِ

(ابن مندہ هب. عن خصفة)

RE. 101/1 (*İnne's-şedîde külle's-şedîdi'llezî yemlikü nefsehû inde'l-gadabi*)

(*İnne's-şedîde*) “Tam mânâsıyla kuvvetli olan...”

Şedîd Arapça'da *şiddet* kelimesinden geliyor, *şiddetli* demek. Amma kuvveti çok olan pehlivanlara da *şedîd* derler Araplar.

(*İnne's-şedîde külle's-şedîd*) “Tam mânâsıyla pehlivan olan insan; tam mânâsıyla gücü kuvveti yerinde olup da önüne kim geliyorsa devirecek gibi olan *şiddetli*, kuvvetli olan, pehlivan olan insan kimdir? (*Yyemlikü nefsehû inde'l-gadabi*) Gazab anında, gazablandığı zaman kendisine, nefesine sahip olabilen kimsedir. Pehlivan odur.”

Şimdi insanın bir normal durumu var. Tamam, keyfi yerinde, karnı tok, keyfi yerinde, sinirlenmiyor, birisi şaka yapsa fesühànallah diyor, gülüyor, geçiyor, filan... Bu normal hal.

Bir de kızdığı, gazaplandığı durum var. *Öfke* diyoruz biz, gazabın Türkçesi *öfke*. *Öfkelendiği zaman var.* Şuradaki damarları şişiyor, yüzü

⁴ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.210, no:3341; Hafsa RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.522, o:7716; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.321, no:6397.

kıpkırmızı kesiliyor, yumrukları sıkılıyor, çok fena, eyvah! Adam öfkелendi. Şimdi ne yapar? Vallahi belli olmaz. En iyisi uzak dur şöyle, tedbirini al, kızdı...

Haa, insan kızdığı zaman, öfkелendiğı zaman, tabii ani kararlar verir, çok şiddetli işler yapabilir. Kavgaya çıkabilir, filan. Ne yapacak? O öfkeli zamanında kendisini tutabilecek bir irade kuvvetine kavuşmuş olması lazım. İradesi kuvvetli olması lazım! İnsan öfkелendiğı zaman kendisini nasıl tutar? İradesiyle. Şöyle kendisini tutar.

Hız. Ömer Efendimiz asabi bir insandı. Halife olmuş, insanlar meclisine geliyorlar, Abdullah ibn-i Abbas RA da genç. Genç sahabe ama Kur'ân'ı çok iyi biliyor, alim, fazıl, kıymetli. Hız. Ömer Efendimiz de onu severmiş, yanına almış meclisine. Yâni yüksek bir meclis artık, hani reis-i cumhurun, bakanların meclisi gibi oluyor yâni. Emirü'l-mü'minin Hız. Ömer'in yanına, Abdullah ibn-i Abbas birisini de götürmüş.

“—Gel, halifenin toplantısına gidiyoruz, sohbetine gidiyoruz, evine gidiyoruz veyahut dairesine neyse, sen de gel!”

Gitmişler, adam pattadak, lappadak oradan:

“—Ya Ömer! Sen emirü'l-mü'mininliği iyi yapmıyorsun, bize adaletle muamele etmiyorsun!” demiş.

Hoppala!.. Yâni dengesiz bir adammış demek ki. Yâhu Hız. Ömer'e bu söylenir mi? Yok böyle bir şey. Adaletiyle tanınmış bir insan...

“—Sen bize güzel adaletli muamele etmiyorsun!” deyince, Hz. Ömer Efendimiz sinirlenmiş, yâni öfkelenmiş, yâni gazablanmış. Şöyle bir davranmış.”

Eline geçirdi mi adamı haklar. Çünkü boyu-posu yüksek. Hz. Ömer Efendimiz boylu-poslu bir insandı, iri bir kimseydi. Abdullah ibn-i Abbas diyor ki:

“—Yâ emire’l-mü’minin, sen bu cahilin kusuruna bakma,

aldırma buna! Çünkü Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur’ân-ı Kerim’de:

وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ

(الأعراف: ۱۹۹)

(*Ve a’rîd ani’l-câhilîn*) ‘Cahillere aldırma, onlardan yüz çevir!’ (A’raf, 7/199) buyuruyor. Bu cahildir ya emire’l-mü’minin!” diyor.

Hız. Ömer o ayeti duyunca şöyle sakinleşiyor, oturuyor. Bu nedir? Gazablandığı, öfkelenildiği halde kendisini tutmak demek. Bunu yapabiliyor musun? İşte asıl pehlivan o, yapabilen.

“—Yapamıyorum hocam, sinirlendi mi tabakları kırıyorum, sandalyeleri kırıyorum, camları çerçeveleri kırıyorum!”

Birisinin evine gittik. Kapıların kontraplak oluyor şeyleri, baktık göçmüş orası. Çocuk öfkelenmiş, karate yapmış kapıya. Pat bir tane patlatmış, kapıyı göçürmüş, kırık kapı... E niye yaptın bunu? İşte sinirlendim de ondan yaptım...

Sinir böyle yaptırır insana. Kapı-pencere, cam-çerçeve kırdırır ama doğru değil. Hatta ne yaptırır? Katil yapar insanı.

Birisi bir inşaatın duvarına çiş yapmaya kalkmış. İnşaattaki bekçiler de bıçaklamış, öldürmüşler. Tamam çiş yapmak kötü bir şey ama bunun da cezası adam öldürmek değil. Nereden bu noktaya geldi bu iş? Gazeteler yazıyor, iki gün önceki haber. Birisi katil oldu şimdi. Katil oldu, cehenneme gidecek, müslümanı kasten öldürdü.

Neden oluyor bu? O ona bir laf söylemiştir, o ona bir laf söylemiştir. Tutamamışlardır kendilerini, iş katillğe varmıştır. Ekseriyetle böyle oluyor. Gadablı olmamak, öfkeli olmamak. O nedir, öfkeli olmamanın adı nedir dinimizde? Halim-selim olmak, halim. Halim insan nedir, hilim sahibi insan nedir? Sinirlenilecek yerde sinirlenmeyen insandır. Başkası olsa sinirlenir, bu sakın davranıyor. Sakin, sinirlenmiyor...

“—Yâ mübarek, bak sen burada yanıyorsun!” filan diyor, idare ediyor vaziyeti, düzeltiyor. Halim...

Halim-selim olmak, hilim sahibi olmak İslâm’da çok kıymetlidir. Ne yapacağız? Senin ne olduğunu kim bilir? Senin evinde, senin durumunu soran bilir.

“—Yâhu bu adam, bu hacı amca nasıldır?” diye hanımına sorsalar, çoluk-çocuğuna sorsalar, o zaman anlaşılır iş, senin ne olduğun...

Sen kendinin ne olduğunu pek anlayamazsın. Ama evdekiler yaka silkiyorsa;

“—Allah sabır versin bize!” diyorsa; “Neler çektiğimi bir ben bilirim, bir Allah bilir!” diyorsa, demek ki sen sinirlisin, öfkelisin; demek ki zulmediyorsun, haksızlık yapıyorsun.

Nasıl olması lazım müslümanın? Halim-selim olması lazım. Peygamber Efendimiz gibi olması lazım. Olamaz ya... Ama Peygamber SAS Efendimiz’i örnek alması lazım.

On sene hizmet etmiş olan kimseye, bir kere ağır söz söylememiş. Ne kadar güzel. İşte o huyu alacak. “Niçin bunu böyle yaptın?” veya “Niçin yapmadın?” dememiş. Geciktiği zaman azarlamamış. Bu nedir? Halimlikdir.

İbrahim AS da halimdir. Ayet-i kerimede:

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ

(التوبة: ۱۱۴)

(*Inne ibrâhîme leevvâhün halîm*) [Muhakkak ki İbrâhim AS çok tazarru ve niyaz eden, çok yumuşak huylu, ezaya karşı sabırlı, halim bir kimse idi.] (Tevbe, 9/114) buyruluyor. Gözü yaşlıydı, kalbi yumuşaktı, merhametliydi. Lut kavmine azap melekleri gelince:

يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ

(هود: ۷۴)

(*Yücâdilünâ fî kavmi lût*) “Lût kavmi hakkında (adeta) bizimle mücadeleye başladı.” (Hûd, 11/74) diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur’ân-ı

Kerim’de öyle bildiriyor. Bizimle mücadele etti diyor İbrahim AS, Lut kavmine bu helak gelmesin diye. Ama severek söylüyor Allah-u Teâlâ Hazretleri. *Yücâdilünâ* bizimle mücadele ediyor. Neden?

“—Aman ya Rabbi! Yapma, affet, öldürme, toprağını alt-üst etme, mahvetme, kahretme; büyüksün yâ Rabbi! Affet...”

“—Yapacağım!”

“—Yapma ya Rabbi!”

Mücadele ne demek? Çekişmek demek yâni. Yalvarıyor yâni, gözyaşı döküyor. Neden? Merhametli, gözü yaşlı.

İsa AS... Kavmi puta tapmışlar. Hz. İsa’yı tanrı edinmişler. Ahirette Allah-u Teâlâ Hazretleri soracak. Ayet-i kerimede bildiriliyor:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ
اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ
مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ
قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَْلَمُ الْغُيُوبِ

(المائدة: ١١٦)

(*Ve iz kâle’llàhu yâ îse’bne meryem*) Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i İsâya: “Ey Meryem oğlu İsâ! (*E ente kulte li’nnâsi’t-tehizûnî ve üm-miye ilâheyni min dûni’llâh*) İnsanlara, ‘Beni ve

anımı, Allah'tan başka iki tanrı edinin!' diye sen mi dedin?" diye sorduğu zaman, o diyecek ki: *(Sübhâneke mâ yekûnû lî en ekûle mâ leyse lî bi-hakkın)* "Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. *(İn küntü kultühû fekad alimtehû)* Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. *(Ta'lemü mâ fî nefsi)* Sen benim içimdekini bilirsin; *(ve lâ a'lemü mâ fî nefsi)* halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. *(İnneke ente allâmü'l-guyûb)* Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!" (Mâide, 5/116)

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ
رَبِّي وَرَبَّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihî) "Yâ Rabbi, ben senin kullarına, sen bana ne emrettiysen onu söyledim: *(Eni'budu'llâhe rabbî ve rabbeküm)* 'Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin!' dedim." (Mâide, 5/117) diyecek.

إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

(المائدة: ١١٨)

(İn tüazzibhüm feinnehüm ibâdük) "Eğer sen onlara azab edersen, edersin; onlar senin kulların... *(Ve in tağfir lehüm)* Eğer onları

mağfiret edersen, mağfiret edersin; (*feinneke ente'l-azîzü'lhakîm*) sen Azizsin, Hakimsin yâ Rabbi! İzzet sahibisin, mutlak güç ve kuvvet sahibisin, her şeyi hikmetle yaparsın.” (Mâide, 5/118) diyecek.

Peygamber Efendimiz’e de:

“—Ya Rasûlallah! Şu müşriklere beddua et, Allah kahretsin bunları!”

“—Hayır, ben lanetçi bir peygamber olarak gönderilmedim. Merhametli bir peygamber olarak gönderildim!” diyor. Söylese mahvedecekler. Melekler mahvedecek.

“—Ya Rasûlallah! Emret, şu şehrin altını üstüne getireyim.” diye Cebrâil AS geliyor,

“—Yok!” diyor. “Hayır, onlar cahil, bilmiyorlar benim peygamber olduğumu. İşin sonucunu bilmediklerinden, cahilliklerinden yapıyorlar. Bir zaman gelir anlarlar...”

Hayır diyor, azabı istemiyor.

Onun için, işte halim selim olmak, merhametli olmak, kızmamak, yumuşak olmak peygamber huyları bunlar, güzel huylar. Bunlara sahip olacağız. Evimizde tatlı bir geçim olacak. Hanımımız bize “Allah razı olsun!” diyecek, dua edecek. Ayrıldığımız zaman özleyecek. Ölsek arkamızdan ağlayacak. “Öldü de kurtuldum ya hu şundan!” demeyecek. Bazı adamlar ne oluyor: *İl eyisi, ev ağusu...* Bizim köyün tabiri bu. *İl eyisi, ev ağusu*. Söylenmesi zor da onun için ağır ağır söylüyorum. Dilim şaşıracak yâni. İlin iyisi, yâni başkalarına iyilik yapıyor.

Evin de ağusu, eve gelince zehirzemberek. Kırıyor, döküyor, vuruyor, azarlıyor filan... Öyle olmayacak. Nasıl olacak? herkesi memnun edecek. Herkesi kendisinden hoşnut edecek, gönül alacak, kalp yapacak, dua kazanacak, sevap kazanacak. Hanımına da öyle. “—Hanıma da iyilik yapılır mı?” Tabii yapılır. Hanımına iyilik yapılır. İnsanın çocuğuna yaptığı iyiliktir. Bağış bağıştır, sevabı çoktur. Öyle olacağız. Sevap kazanmaya çalışacağız, gönül kazanmaya çalışacağız. Kalp yıkmamaya çalışacağız. Mühim olan bu.

d. Ay ve Güneş Bir Şahıs İçin Tutulmaz!

Üçüncü hadis-i şerif... Bundan sonraki iki hadis-i şerif aynı konuda. Buhari’de, Müslim’de, İbn-i Mâce’de, Ahmed ibn-i Hanbel’de, pek çok kaynaklarda olan bir hadis-i şeriftir, siz de duymuşsunuzdur.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

⁵ Neseî, *Sünen*, c.V, s.397, no:1479; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.188, no:6763; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.I, s.580, no:1883; Abdullah ibn-i Amr RA’dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.249, no:5911; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.II, s.446, no:3268; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

Neseî, *Sünen*, c.V, s.382, no:1468; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.I, s.576, no:1870; Nu’mân ibn-i Beşir RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XX, s.421, no:1016; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.95, no:694; Muğîre ibn-i Şu’be RA’dan.

Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.320, no:6093; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.II, s.466, no:8383; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.340, no:2162; Ebû Mes’ud elEnsârî RA’dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.87, no:2843; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.625, no:21559; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.VII, s.333, no:6418.

إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا
لِحَيَاتِهِ وَلَكِنَّهُمَا آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ يُخَوِّفُ
بِهِمَا عِبَادَهُ فَإِذَا رَأَيْتُمْ ذَلِكَ فَصَلُّوا وَادْعُوا حَتَّى
يَنْكَشِفَ مَا بِكُمْ

(خ.ن. عن أبي بكرة ق.ن.ه. عن أبي مسعود ق.ن. عن ابن عمر ق. عن المغيرة)

RE. 101/2 (*İnne's-şemse ve'l-kamera lâ yenkesifâni li-mevti ehadin, ve lâ li-hayâtihi, velâkinnehümâ âyâtâni min âyâti'llâhi, yuhavvifu'llâhu bihimâ ibâdehû, feizâ raeytüm zâlike fesallû, ve'd'û, hattâ yenkeşife mâ biküm.*)

(*İnne's-şemse ve'l-kamera lâ yenkesifâni li-mevti ehadin, ve lâ lihayâtihi*) “Güneş ve Ay birisinin ölmesi üzerine ve yaşaması üzerine tutulmaz.” Ay tutulması ve Güneş tutulması birisi öldü diye veya yaşıyor diye olmaz. Ölüm ile hayat ile ilgili değildir.

(*Velâkinnehümâ âyâtâni min âyâti'llâhi*) “Bunlar, Ay ve Güneş Allah’ın azametini gösteren iki delildir.”

Güneş var, ısıtıyor bizi. Güneş olmadığı zaman donuyoruz. Hiç olmazsa mahvoluruz, hayat olmaz. Hayatın bir sebebi, Allah’ın bir büyük ikramı Güneş bize. Ay da öyle. Ayın da faydaları var, sayısız hikmetleri var. Bunlar Allah’ın iki ayetidir, Allah’ın ayetlerinden iki ayettir.

(*Yuhavvifu'llâhu bihimâ ibâdehû*) “Allah bu Ay ve Güneş tutulması olduğu zaman kullarını

korkutuyor, kullara bir korku geliyor.” Eyvah gündüz aydınlıkken, birden güneş tutulunca ortalık bir kararveriyor. Eyvah, kıyamet mi kopacak, bilmem ne, filan... Çünkü anlıyor ki insan bir olağanüstü hadise cereyan ediyor, korkuyor tabii.

Ben bir kere Almanya’da Münih’te Allah, öğlen oldu, ikinci vaktinde daha akşama bir iki saat var. Hava bir karardı, bir karanlık oldu, bir karanlık oldu. Ödüm patladı. Eyvah dedim, kıyamet mi kopacak, bu vakitte bu kadar kararmazdı. Bulutlar geldi falan, çok korktum. İnsan korkuyor.

(*Feiza raeytüm zâlike*) “Böyle Ay tutulması, Güneş tutulması gördüğünüz zaman, (*fesallû*) namaz kılın!” Buna ne derler? *Salatü’l-husuf*, *salatü’l-kusuf*; Ay tutulması namazı, Güneş tutulması namazı... *Allahu ekber* dersin, ayı-güneşi yaradan Rabbine ibadet eder:

“—Ya Rabbi, beni her türlü afetlerden koru!”

Yâni gökten bir kuyruklu yıldız, kuyruğundan ışık çıkarta çıkarta gelse gelse gelse, güm diye dünyamıza çarpsa ne olur? Kıyamet kopar, iş biter, tamam, olabilir, Olmaz değil.

Geçenlerde telaşlandılar geçtiğimiz senelerde. Falanca kuyruklu yıldız dünyanın yakınından geçecek, sallayacak onu biraz. Hani tır filan geçtiği zaman böyle büyük bir otobüs falan insanın yanından geçtiği zaman, hızlı geçince şöyle bir sallıyor insanı, arabasını da sallıyor. Onun gibi yâni. Sallayacak diye korktular, eyvah dediler.

E olmadı gene. Olabilir de... Dünyaya olmaz da sana gelir, sırf sana gelir, güm gidersin. İnsan öldü mü onun kıyameti kopmuş demektir. Sen aklını başına topla, kork... Tabii namaz kılacaksın, (*fesallu*) namaz kılın! (*Ve'd'ù hatta yenkeşife mâ biküm*) “Başınıza gelen bu Ay tutulması, Güneş tutulması geçinceye kadar dua edin!” diye buyuruyor Peygamber SAS Efendimiz. Sahih bir hadis-i şerif.

e. Ay ve Güneş Tutulmasında Namaz Kılın!

Aşağıdaki, bundan sonraki hadis-i şerifi de Hz. Aişe Anamız rivayet etmiş. Buharî, Müslim, Neseî, Ebû Dâvud ve sair

kaynaklar, Ahmed ibn-i Hanbel, İmam Mâlik Muvatta’ında rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَا يَخْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ فَإِذَا رَأَيْتُمُ ذَلِكَ فَادْعُوا اللَّهَ وَكَبِّرُوا وَصَلُّوا وَتَصَدَّقُوا يَا أُمَّةَ

⁶ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.159, no:986; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.443, no:1500; Neseî, *Sünen*, c.V, s.366, no:1457; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.164, no:25351; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.324, no:1395; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.89, no:2845; Mâlik, *Muvatta’* (Rivayet-i Yahyâ), C.I, s.186, no:444; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.I, s.571, no:1859; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.306; Ebû Avâne, *Müsned*, c.II, s.98, no:2446; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.322, no:6101; Hz. Aişe RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.821, no:21551; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.VII, s.326, no:6406.

مُحَمَّدٍ وَاللّٰهُ مَا مِنْ أَحَدٍ اَغْيَرُ مِنَ اللّٰهِ اَنْ يَزْنِيْ
عَبْدُهُ اَوْ تَزْنِيْ اَمَّتُهُ يَا اُمَّةَ مُحَمَّدٍ وَاللّٰهِ لَوْ تَعْلَمُوْنَ
مَا اَعْلَمُ لَصَحِحْتُمْ قَلِيْلًا وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيْرًا اللّٰهُمَّ
هَلْ بَلَغْتُ

(مالك حم. ق. د. ن. عن عائشة)

RE. 101/3 (*Inne's-şemse ve'l-kamera âyâtâni min âyâtillâhi, lâ yahsifâni li-mevti ehadin velâ li-hayâtihî; feizâ raeytüm zâlike fe'd'u'llàhe, ve kebbirû ve sallû, ve tesaddakû yâ ümmete muhammed! Va'llàhu mâ min ehadin ağberu mina'llàhi, en yeznî abdühû, ev teznî emetühû. Yâ ümmete muhammed, va'llàhi lev ta'lemûne mâ a'lemu, ledahiktüm kalîlen, ve lebekeytüm kesîren, allâhümme hel bellağtü?*) (*Inne's-şemse ve'l-kamera âyâtâni min âyâtillâhi*) “Hiç şüphe yok ki Güneş ve Ay Allah’ın varlığının, kudretinin belgesi, delili olan Allah’ın ayetlerinden iki ayettir.” (*Lâ yahsifâni li-mevti ehadin velâ li-hayâtihî*) “Birisinin doğması, ölmesi üzerine bu Ay tutulması, Güneş tutulması olmaz.” Demin söylemeyi unuttum. İnsanlar demişler ki Peygamber Efendimiz’in doğan oğlu İbrahim vefat ediverince, güneş tutulmuş.

“—Bak!” demişler “Peygamber Efendimiz’in oğlu öldü diye güneş tutuldu!”

O zaman hemen minbere çıkmış:

“—Ay ve Güneş birisinin hayatıyla, ölümüyle ilgili

olarak tutulmaz. Onlar Allah'ın ayetlerinden, gökteki alâmetlerinden birer alâmettir.” buyurmuş.

Yâni anlayın, Peygamber SAS Efendimiz'in nasıl çağlar ötesi insanların anlayabileceği bir şeyi zamanında nasıl söylediğini, nasıl İslâm dininin ilme, irfana sadık olduğunu, ilim dolu olduğunu, ilme uygun olduğunu anlayın!

“Birisinin hayatıyla, ölümüyle ilgili olarak tutulmaz bunlar. (*Feizâ raaytüm zalike*) “Ay tutulması veya Güneş tutulması gördüğünüz zaman, (*fe'd'u'llâhe*) Allah'a dua edin! (*Ve kebbirû*) *Allahu ekber, Allahu ekber* deyin! (*Ve sallû*) Peygamber SAS Efendimiz'e salât u selâm getirin!” Salât u selâm, Allah'ın Rasulüne salât u selâm getirmek insanı kurtarır.

Veyahut, (*Ve sallû*) “Namaz kılın!” demek de olabilir. “Tekbir getirin, namaz kılın!” mânâsına da olabilir. (*Fetesaddakû*) “Hayır verin fukaraya, sadaka verin!” Az sadaka, çok belâyı def eder. Sen bir sadaka verirsin, bir iyilik yaparsın, Allah kabul eder, bağışlar.

Bizim askerlik yaptığımız zaman, alay komutanı beni çağırdı. Biz malum, sicilli, sofu, gerici, mürteci... Herkes biliyor bizi.

“—Asteğmenim!”

“—Buyurun komutanım!” dedim ben.

“—Bizim alayda çok kaza oluyor. Alayın kepçesi, cipi, şusu, busu devriliyor, çarpışıyor, bilmem ne... Bir sürü kaza oluyor. Bunun çaresi nedir? Kurban kessek, kurbanın kanından araçların ön

tamponlarına sürsek geçer diyorlar doğru mu?” dedi.

“—Komutanım, kurbanı Allah kabul ederse, duaları da kabul eder.” dedim.

“—Tamam, al şu parayı, iki tane kurban kes, kasabanın fakirlerine dağıt!”

“—Emredersiniz komutanım!”

Ondan sonra hakikaten, tabii Allah hayrı kabul ederse, duaları kabul ederse, kaza belâ da olmaz.

Ama hoşuma gitti yâni. Alay komutanı, bir asker. Başına bir felâket geldiği zaman hayır yapmanın ve kurban kesmenin faydasını anlıyor. Bakın, burada da Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

(*Ve tesaddakù*) “Sadaka verin, tasadduk edin!”

Neden? Bir fakirin gönlünü alırsın, Allah da o gönül almadan dolayı senin işini rast getirir, hastalığını geçirir, ömrüne bereket verir. Çok şeyler olur.

Onun için, hayır yapmaya alıştırdın kendinizi. Çoluk çocuğunuzu da alıştırdın. Para vermeye alışın, kazanmaya alıştığınız gibi, kâra alıştığınız gibi; Allah yolunda para verip de sevap kazanmaya da alışın!

Çeçenistan’a yardım edin, Boşnaklar’a yardım edin, Kuzey Irak’a yardım edin... Dünyanın her yerinde muhtaç müslümanlar var. Memleketimizde de var. Eh memleketimiz nisbeten bolluk, bereket ve hürriyet...

Şimdi yağcılık-mağcılık değil, dün akşam

haberleri dinledim: Kenan Evren falan konuştu:

“—Yok artık biz ihtilal değil, kardeş kavgasını engellemek için yaptık. Şimdi öyle bir şey olmaz, tavsiye etmem!” filan dedi, e hoşuma gitti. Yâni iyi, maşallah!.. O izahattan memnun olduk yâni.

(*Ve tesaddakû ya ümmete muhammed!*) “Ey Muhammed ümmeti, sadaka verin, namaz kılın, tekbir getirin, dua edin; böyle bir şey gördüğünüz zaman...” diyor. Sonra, devamında:

(*Va’llàhu mâ min ehadin ağberu mina’llàhi, en yeznî abdühû, ev teznî emetühû*) “Allah’tan daha kıskanç kimse yoktur; eğer kulu zina ederse veyahut cariyesi zina ederse... Yâni Allah saklasın öyle birisi zina ettiği zaman, kıskançlık duyar.”

Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—En kıskanç olan Allah’tır. Allah’tan daha kıskanç olan yoktur.”

Ne demek? Yâni zina edeni mahveder demek. Hani kıskanç koca ne yapar? Öldürür yâhu! Çeker tabancayı, güm güm güm; gazetelerde bakarsın, karısını öldürmüş, aşıkını öldürmüş, bilmem kimi öldürmüş, bilmem kimi öldürmüş... Neden? Kıskanç koca... Şimdi Avrupalılar diyorlar ki:

“—Kıskanç olmamak lazım!” bilmem ne.

E ne olacak, boynuzlu mu olacak kıskanç olmayacak da... Namuslu olacak, müsaade etmeyecek. Bak ne diyor? Allah’tan daha kıskanç kimse yoktur. Demek ki kıskanmak güzel

bir huy, kıskanmak korumayı da gerektiriyor, gözünü açmayı gerektiriyor. Tabii bu gibi şeyleri engellemeyi gerektiriyor.

“—Hanım! Örtün bakalım. Hanım, kolların açık balkona çıkma, çamaşırları öyle asma! Çarşıya, pazara sen gitme! Ben giderim, ziyanı yok. İstedğini alayım, çarşıda pazarda dolaşma!”

Neden söylüyor adam bunları? Kıskançlığından.

Nasıl bunlar? Kötü bir duygu mu? Hayır. Güzel bir duygu.

Hanım bundan memnun olmalı mı? Tabii memnun olmalı. Tabii memnun olması lazım. Güzel bir duygu. Onu da koruyor, onu sevdiğinden yapıyor bunu, binaen aleyh güzel bir duygu. Bak burada da ne buyuruyor:

“—Allah’tan daha kıskanç kimse yoktur.”

Eğer erkek kulu veya kadın kulu. Kadın kula *emet* derler, *emetullah*. Hepimiz neyiz? Hepimiz Allah’ın kuluyuz. Abdullah... Abdullah ne demek? Allah’ın kulu. Kadın olursa ne derler? Abdullah diyemezler Arapça’da. O zaman iş değişir. Katip-katibe denildiği gibi. Muallim-muallime, mürebbi-mürebbiye denildiği gibi. Abdullah’ın müennesi, emetullahtır. Allah’ın cariyesi demek. Yâni kadın kulu demek yâni, kadın olan kulu demek.

Onlar zina ederse Allah çok daha kıskançtır. Yâni, cezası çok büyük olur demek. Cehenneme atar yâni.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

(*Yâ ümmete muhammed!*) “Ey Ümmet-i Mu-

hammed! (*Va'llàhi lev ta'lemûne mâ a'lemu*) Allah'a yemin olsun ki, eğer siz benim bildiğimi bilseydiniz, (*ledahiktüm kalîlen, ve lebekey-tüm kesîren*) siz az gülerdiniz, çok ağlardınız.”

Neden? Allah'ın azabı şiddetlidir de ondan. Allah'ın böyle bu kusurlu, günahkâr kullara ne cezalar verdiğini bilseniz, ne tehlikeler olduğunu bilseniz, böyle gülemezsiniz. Az gülerdiniz, çok ağlardınız. Hüngür hüngür ağlardınız demiş Efendimiz.

Sonra, (*Allàhümme hel bellağtü*) “Ya Rabbi! Tebliğ ettim mi?” demiş. Allah emrediyor demek ki, Ümmet-i Muhammed'e böyle söyle diye emrediyor. O da, “Tebliğ ettim mi yâ Rabbi, tamam mı, emrini yerine getirdim mi? İnsanlara duyurma vazifemi, tebliğ vazifemi yaptım mı? Razı mısın ya Rabbi?” diye, (*Allàhümme hel bellağtü?*) demiş.

Bunu Veda hutbesini okurken Arafat'ta söylüyordu. söylüyordu nasihatleri, ondan sonra, (*Allàhümme hel bellağtü?*) diyordu, “Tebliğ ettim mi ya Rabbi, şahit ol ya Rabbi!” diyordu.

İnsanlara soruyordu:

“—Tebliğ ettim mi?” diyordu.

“—Tebliğ ettin...” diyorlardı.

“—Şahit o yâ Rabbi!” diyordu.

Çünkü vazife görüyor. Vazifenin şuurunda... İş ciddi, oyuncak değil. Allah'ın emrini tutmasa, dinlemese, mahvolur. Tutacak, harfiyyen yerine getirecek.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi, emirlerini tutan, yasaklarından kaçınan, gazabından korkan, rahmetini uman, rahmetini kazanmaya çalışan, cehenneme düşmemeye, cennete girmeye gayret eden; gayretli, şuurlu, akıllı, basiretli, uslu, edepli müslümanlar eylesin...

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
23. 06. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ